

Luis Suárez – De autobiografie

Luis Suárez

DE AUTOBIOGRAFIE

Met medewerking van
Peter Jenson en Sid Lowe

Vertaling Edwin Krijgsman

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Eerste druk november 2014
Tweede druk december 2014
Derde druk januari 2015
Vierde druk juni 2015

Oorspronkelijke titel *Crossing the Line. My Story.*

Headline Publishing Group, Londen

© 2014 Luis Suárez

© 2014 Nederlandse vertaling Edwin Krijgsman /

Nieuw Amsterdam *Uitgevers*

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Foto voorplat (portret) © James Eckersley

Foto achterplat (Ajax) © Olaf Kraak/AFP/Getty Images

Foto inzet achterplat (Barcelona) © VI Images via Getty Images

NUR 480

ISBN 978 90 468 1956 2

www.nieuwamsterdam.nl/luissuarez



Voor Sofi, Delfi en Benja.

Ik hou van jullie.

INHOUD

	Inleiding – Over de lijn	9
1	Dit is een liefdesgeschiedenis	25
2	De Nederlandse school	53
	<i>Scheidsrechters</i>	76
3	De hand van Suárez	81
	<i>Roem</i>	110
4	Zeven	114
5	‘Racist’	151
	<i>Rijkdom</i>	165
6	De Rodgers-revolutie	175
	<i>Wedstrijddag</i>	199
7	Zo dichtbij	203
	<i>Vrienden en helden</i>	230
8	Dat was Anfield	235
	<i>Trainers</i>	242
9	Engeland, mijn Engeland	245
	Epiloog – De callejón	265
	Dankwoord	279
	Fotoverantwoording	281
	Register	283

INLEIDING OVER DE LIJN

Ik wist het meteen, op het moment dat het gebeurde.

Toen Godín scoorde, riep ik: 'Goal!' Maar binnen in me sloeg alles dicht. Ik was blij dat we hadden gescoord en blij voor mijn ploeggenoten dat we verder gingen, maar ik wilde niet meer denken – denken betekende accepteren wat ik had gedaan en wat de gevolgen daarvan zouden zijn.

Ik had mensen laten vallen. Mijn coach Óscar Tabárez, El Maestro, was ziedend in de kleedkamer omdat hij wist wat me nu te wachten kon staan. Ik durfde mijn ploeggenoten niet aan te kijken. Ik durfde de Maestro niet aan te kijken. Ik wist niet hoe ik me bij hen moest verontschuldigen. Hij zei tegen me dat de journalisten hem na de wedstrijd vragen hadden gesteld over het voorval, en hij had gezegd dat hij niets had gezien.

Mijn ploeggenoten probeerden me duidelijk te maken dat het allemaal zo erg niet was. Maar ik wilde er helemaal niets van weten. Ik zou pas over twee dagen uit Brazilië vertrekken, maar in gedachten was ik al weg.

De volgende dag trainde ik, in die onbewuste toestand van ontkenning, en ik wilde nergens aan denken, laat staan onder ogen zien dat ik me moest verontschuldigen en dat ik hulp nodig had.

We waren net klaar met de training, toen de Maestro me bij

zich riep. Hij had nieuws. ‘Dit is het ergste wat ik ooit tegen een speler heb moeten zeggen,’ zei hij; hij kreeg de woorden met moeite uit zijn mond. Op dat moment dacht ik dat ik misschien wel voor tien, vijftien of zelfs twintig wedstrijden geschorst zou worden, maar vervolgens zei hij: ‘Negen wedstrijden.’ Dat klonk veel minder erg dan ik had gevreesd, maar hij was nog niet klaar. ‘En je mag je in geen enkel stadion vertonen. Je moet nu vertrekken. Je mag je niet in de buurt van de ploeg ophouden.’

Ik had willen blijven en mijn ploeggenoten steunen. Zelfs al speelde ik niet, ik wilde het op een heel bescheiden manier een beetje goedmaken. Maar er waren vertegenwoordigers van de FIFA in het hotel en onze teammanager, Eduardo Belza, had te horen gekregen dat ik de ploeg zo snel mogelijk moest verlaten. Ze behandelden me erger dan een crimineel. Je kunt een speler straffen, je kunt een speler schorsen, maar kun je hem verbieden bij zijn ploeggenoten te zijn?

De schorsing voor negen wedstrijden was te voorzien, maar naar huis gestuurd worden en uit alle stadions verbannen worden? Ik barstte alleen maar niet in huilen uit omdat ik oog in oog stond met de coach toen hij me het nieuws vertelde.

Naderhand was er een ploegbijeenkomst in het hotel. Ik wilde tijdens de lunch iets tegen mijn ploeggenoten zeggen, maar het lukte me niet. Ik wilde opstaan en tegen hen zeggen dat ze sterk moesten zijn, dat ze ervoor moesten blijven gaan, moesten blijven strijden, maar ik kon het gewoon niet.

Als de schorsing beperkt was gebleven tot negen wedstrijden voor Uruguay – wat, zoals langzaam tot me zou doordringen, neerkwam op het hartverscheurend missen van twee toernooien en twee jaar uitgesloten worden van internationaal voetbal – dan zou ik het misschien wel hebben aangevochten, maar ik zou het hebben begrepen. Maar me schorsen voor wedstrijden voor Liverpool terwijl mijn schorsingen in Engeland me nooit hadden

belet om voor Uruguay te spelen? Me schorsen zodat ik niet naar pupillenwedstrijden van mijn negen- en tienjarige neefjes kon gaan kijken? Me de toegang tot alle stadions ter wereld ontzeggen? Me vertellen dat ik niet naar mijn werk kon gaan? Me zelfs verbieden om een rondje om een voetbalveld te rennen? Het komt me nog steeds ongelooflijk voor dat de macht van de FIFA zo ver ging, tot het Hof van Arbitrage anders besliste.

Ze hebben in het verleden nooit een speler zo'n zware schorsing opgelegd voor het breken van het been van een tegenstander, of voor het verpletteren van iemands neus, zoals Mauro Tassotti tijdens het WK van 1994 bij Luis Enrique deed. Ze verkondigden met veel poeha dat het incident had plaatsgevonden 'voor het oog van de hele wereld'. Zinedine Zidane gaf Marco Materazzi tijdens de WK-finale van 2006 een kopstoot en werd voor drie wedstrijden geschorst.

Ik was een makkelijk doelwit, wellicht. Maar er was iets belangrijks wat ik onder ogen moest zien: ik had van mezelf een makkelijk doelwit gemaakt. Ik was in de fout gegaan. Ik zat verkeerd. Dit was de derde keer dat het was gebeurd. Ik moest hier met de juiste mensen aan gaan werken. Ik had hulp nodig.



Na mijn schorsing voor tien wedstrijden in 2013 voor het bijten van Branislav Ivanović, had ik vraagtekens gezet bij het meten met twee maten en dat er geen rekening wordt gehouden met het gegeven dat er geen enkele keer iemand echt gewond raakte. De schade voor de speler is niet te vergelijken met de gevolgen van een schandalige overtreding. Soms staat het Engelse voetbal er zich op voor de minste gele kaarten in Europa te hebben, maar dat is ook niet zo verwonderlijk als je iemand doormidden kunt schoppen zonder in het boekje te verdwijnen. Het zou pas iets

zijn om trots op te wezen als je zou kunnen zeggen dat dit de competitie was met de minste carrièrebedreigende tackles.

Ik denk niet dat ik ooit een collega echt heb geblesseerd. Ik weet dat veel mensen bijten afschuwelijk vinden, maar het is onschuldig. Of in ieder geval zoals ik het doe. Toen Ivanović zijn mouw oprolde om de scheidsrechter de afdruk te tonen, was er niets te zien. Ik ben geen Mike Tyson die een hap uit het oor van Evander Holyfield bijt.

Maar dat alles praat het niet goed.

Toen ik in 2010 na de wedstrijd thuiskwam en op televisie de beelden zag waarop ik Otman Bakkal van psv beet, moest ik huilen. Ik was net vader geworden van een dochtertje, Delfina, en de gedachte dat zij als ze groot was zou zien wat ik had gedaan, vond ik het allerergste. Mijn vrouw Sofi had op de tribune gezeten en op dat moment beseftte ze niet wat er was gebeurd. Toen ze de beelden zag, zei ze: ‘Wat bezielde je in hemelsnaam?’

Op die vraag moest ik voor mezelf een antwoord zien te krijgen.

Tijdens een wedstrijd kan het adrenalineniveau enorm hoog zijn, je hart raast en soms houden de hersenen het allemaal niet bij. De druk neemt toe en er is geen veiligheidsventiel. In 2010 was ik gefrustreerd omdat het in een heel belangrijke wedstrijd gelijkspel dreigde te worden. Bovendien zaten we in een slechte periode die onze trainer Martin Jol uiteindelijk de kop zou kosten. Ik was boos op mezelf en omdat het niet liep. Die dag wilde ik alles goed doen en ik had het gevoel dat ik juist alles fout deed. De opgekropte frustratie en het gevoel dat het mijn schuld was dat het niet liep bereikten het punt waarop ik me niet meer kon beheersen.

Dat is ook wat er in 2013 met Ivanović gebeurde. We moesten van Chelsea winnen om nog kans te maken op Champions League-voetbal. Het zou sowieso nog heel lastig gaan worden,

maar verliezen betekende dat we het zeker konden vergeten. Ik speelde verschrikkelijk slecht. Ik veroorzaakte een domme penalty door hands te maken en voelde dat alles ons door de vingers glipte. Ik merkte dat ik opgefokt begon te raken, kwaad werd op mezelf, en op het veld tegen mezelf zei: 'Hoe kon je nou zo klungelig zijn?' of 'Hoe kon je die kans nou toch missen?'

Kort voordat ik Chiellini beet, kreeg ik een enorme kans om ons op een 1-0 voorsprong te zetten. Als ik had gescoord, als Buffon die redding niet had verricht, zou er nooit zijn gebeurd wat er gebeurde. Dan zou ik niets hebben gedaan. Helemaal niets.

Maar ik miste de kans.

De druk neemt toe, de angst en de woede borrelen van binnen op. 'We liggen eruit, en we liggen eruit door mijn schuld.' Het is verstikkend. Je overziet de gevolgen niet van wat je doet of zou kunnen doen. Ik praat niet goed wat ik deed – dat is onmogelijk – maar ik probeer uit te leggen wat er gebeurt. Ik probeer het nog steeds voor mezelf duidelijk te krijgen, te begrijpen wat er op zo'n moment gebeurt en waarom.

Als je hartslag na de wedstrijd weer tot rust is gekomen, is het makkelijk om terug te kijken en te zeggen: 'Hoe kon je zo stom zijn? Er waren nog twintig minuten te spelen.' Maar op het veld met al die adrenaline en spanning weet je niet eens precies hoeveel tijd er nog te spelen is. Je weet helemaal niets meer. Ik kon alleen nog maar denken: ik heb niet gescoord, we zijn uitgeschakeld op het WK. Er zijn andere spelers die in zo'n geval zouden hebben gezegd: 'Nou, we liggen eruit, maar ik heb twee geweldige doelpunten gescoord tegen Engeland. Ik ben de grote ster.' Ik had om een wissel kunnen vragen: 'Mijn knie speelt weer op. De vorige wedstrijd heb ik twee keer gescoord, ik heb mijn best gedaan.' Maar zo denk ik niet. Ik wilde meer. Dat gevoel is heel moeilijk uit te leggen. Na alles wat je hebt gedaan, wil je het daar niet laten ophouden; je wilt meer, je kunt het idee om te falen niet verdra-

gen. Het is niet dat ik wil winnen; ik móét winnen. De angst om te falen verduistert alles voor me – zelfs het overduidelijke gegeven dat er minstens 20.000 paar ogen op me gericht zijn; het is niet zo dat ze me niet zullen zien. Er wordt iets uitgeschakeld in mijn hoofd. Ik kan niet meer logisch denken.

Het is net zo onlogisch dat het een beet moet zijn. Tijdens de wedstrijd tegen Chili in 2013 greep een speler me op een gegeven moment tussen mijn benen en ik reageerde door hem een vuistslag te geven. Daar werd ik niet voor geschorst. Niets. Niet één wedstrijd. Dat wordt als een normale, acceptabele reactie beschouwd. En er is ook geen publieke verontwaardiging. Toen ik na het incident in 2013 Ivanović belde, vertelde hij dat de politie bij hem was geweest en hem had gevraagd of hij aangifte wilde doen, en godzijdank had hij nee gezegd. Ik ben hem dankbaar, want al het gedoe zou anders nog heel wat langer zijn doorgegaan. Geef iemand een vuistslag, en het is zo weer vergeten, er is helemaal geen gedoe. Waarom kies ik dan voor het meest zelfdestructieve scenario?

Het probleem met het aanpakken van dit ‘uitschakelen’ is dat het uitschakelen ook gebeurt als ik iets briljants op het veld doe, en dat wil ik uiteraard niet verliezen. Ik heb doelpunten gemaakt en later veel moeite gehad om te begrijpen hoe ik het precies voor elkaar had gekregen om ze te scoren. Er zit een onbewust element in mijn spel, en dat heeft zijn positieve en zijn negatieve kanten. Ik wil de spanning en de druk kwijt, maar ik wil het spontane van mijn manier van spelen niet opgeven, en al helemaal niet de inzet waarmee ik speel.

Na het incident met Ivanović stuurde Liverpool een sportpsycholoog naar me toe in Barcelona [waar Suárez bij zijn schoonouders verbleef, vert.], en we hadden een gesprek van twee uur waarin ik hem vertelde hoe ik me voelde en wat er op dat moment door mijn hoofd ging. Hij bood me zijn diensten

aan en zei dat ik naar hem toe kon komen wanneer ik maar wilde, maar ik deed het niet. Deels omdat ik bang was dat zijn behandeling me op het veld te rustig zou maken. Stel dat ik de bal de volgende keer dat hij in mijn richting komt, laat gaan in plaats van erachteraan te rennen. Ik ben een speler die in de negentigste minuut nog tot het uiterste gaat om een inworp te voorkomen. Zo speel ik nu eenmaal. Dat wilde ik niet kwijt. Tot op zekere hoogte is het ook normaal dat een aanvaller nerveus en geprikkeld is. Die negentig minuten op het veld is het leven irritant. Ik weet dat irritant hier misschien een vreemde term lijkt, maar het dekt de lading. Ik raak geïrriteerd als ik een verdediger in mijn rug voel. Het is normaal, want ik speel met mijn rug naar het doel, dus naar hem, toe maar het irriteert me. Ik raak geïrriteerd wanneer ik kansen mis. Alles wekt irritatie.

Soms, als mijn eerste vijf balcontacten goed zijn, is dat een positief teken, maar als het niet goed is, denk ik bij mezelf: wat heb je vandaag? En ik weet dat de eerstvolgende keer dat ik het met een tegenstander aan de stok krijg, er een kans bestaat dat ik reageer.

Verdedigers weten dat ook. Als ik in de Premier League tegen iemand als John Heitinga speelde, de voormalige verdediger van Ajax die nu voor Hertha BSC uitkomt, of tegen Philippe Senderos van Fulham in de tijd dat Martin Jol daar trainer was, wist ik wat me te wachten stond. Als de wedstrijd een minuut of vijf op gang was, ging Senderos achter op mijn enkel staan. 'Ah, sorry,' zei hij dan. Ik dacht alleen maar: ja, Martin Jol heeft je verteld hoe ik ben en gezegd dat je dit moet doen.

Die irritatie hoort bij dit werk en tot op zekere hoogte is het normaal. Maar als ze escaleert omdat het in een belangrijke wedstrijd niet loopt, heb ik een potentieel probleem. Die dag tegen Chelsea speelde ik rampzalig. In de wedstrijd tegen psv met het Bakkal-incident speelde ik slecht, en tegen Italië had ik een kans

gemist die mijn land de WK-finale zou kunnen kosten. Elke keer werd de irritatie buitensporig, was de druk te groot geworden, en ik had gereageerd.

Voor iemand die niet voetbalt – of die nooit heeft gevoetbald – is het makkelijk om te zeggen: ‘Ah, je moet je beheersen.’ Maar door de druk doe je dingen die je niet voor mogelijk had gehouden: meer eten, minder eten, je anders gedragen. Er zijn wedstrijden geweest waarbij ik na afloop tegen mezelf zei: ‘Waarom voelde ik zo veel druk terwijl ik altijd alleen maar lekker wil voetballen en genieten?’ Maar de druk is er nu eenmaal. Ik vind het moeilijk om de belangrijke wedstrijden te relativiseren. Toch alles geven, toch willen winnen, maar niet zo fanatiek zijn dat ik de wedstrijd van tevoren al helemaal beleef – dat punt wil ik zien te bereiken.

Het lijkt misschien vreemd om te zeggen na het derde incident, maar ik heb vooruitgang geboekt, ik ben rustiger geworden. Ik ben volwassener. In mijn jeugd werd ik een keer van het veld gestuurd omdat ik een scheidsrechter een kopstoot had gegeven. Ik rende vijftig meter om met hem te ruziën. Ik had de rode kaart gekregen en daarom gaf ik de scheidsrechter een kopstoot. Daar ben ik niet trots op. Mijn relatie met Sofi is van enorm belang in mijn leven. Ik heb altijd gezegd dat ik thuis de beste psycholoog heb zitten. Maar heel lang heeft ze me gezegd dat dat niet genoeg was en dat ik me tot echte professionals moest wenden.

In de dagen nadat ik Chiellini had gebeten en met niemand wilde spreken – terug in Montevideo, met de jaloezieën naar beneden, depressief en niet bereid om te accepteren wat er echt was gebeurd – gingen Sofi en ik naar het platteland en langzamerhand begonnen we over alles te praten en uiteindelijk begon ik te accepteren wat er allemaal was gebeurd en wat ik moest doen. Ze was boos op zichzelf omdat ze in het verleden

niet strenger tegen me was geweest. Ze zei tegen me: 'En, ga je nu naar me luisteren?' Dit keer had ik het gevoel dat er geen andere oplossing was en nam ik het initiatief.

Ik ging op zoek naar de juiste mensen en vond ze. Als ik nog bij Liverpool had gespeeld, was ik misschien teruggegaan naar de mensen met wie ik daar had gesproken, of als ik me al bij Barcelona zou hebben gemeld, zou ik bij die club hebben gekeken. Maar ik zat als het ware tussen twee clubs in, dus ging ik er zelf op uit en vond de juiste mensen om me te helpen. Het voelt nog steeds als iets wat ik niet met anderen kan delen, maar ik heb de indruk dat zij me helpen te begrijpen dat ik dingen niet moet opkroppen en dat ik op het veld niet zo'n enorme verantwoordelijkheid moet voelen.

Ik merk nu al verbetering. Maar het is te gemakkelijk om te zeggen: 'Ah, moet je zien, ik gedraag me nu goed.' Wat als er in de toekomst weer een keer iets gebeurt? Ik moet inzien dat dit een proces is. Ik heb nu tijd voor deze behandeling en om mezelf beter te leren begrijpen, en om te begrijpen waar ik op dat soort momenten toe in staat ben, en leren om me te beheersen. Ik begrijp nu ook dat dit volkomen normaal is, want als ik met knieproblemen naar een kniespecialist zou gaan, waarom zou ik hiermee dan niet naar een specialist op dit specifieke terrein gaan om me te helpen? Waar ik op dit moment het gelukkigst mee ben, is de wetenschap dat ik eerlijk en oprecht naar mezelf toe ben. Je kunt tegen mensen zeggen dat je het nooit meer zult doen omdat je geacht wordt dat te zeggen. Maar dat is niet hetzelfde als je er ten volle van bewust zijn wat die woorden inhouden en de situatie helemaal accepteren, en dat is naar mijn gevoel wat ik doe. Het lijkt alsof ik eindelijk tegen mezelf heb gezegd: 'Luis, je moet inzien dat je iemand nodig hebt met wie je hierover kunt praten, zodat je in staat zult zijn om met dit soort situaties om te gaan.'

Ik begin al te leren hoe ik met die opgebouwde spanning moet omgaan. Ik heb altijd liever de dingen voor mezelf gehouden dan ze met anderen te delen, zelfs met mijn vrouw, die zelf alles met mij gedeeld heeft, die mijn zielsverwant is. Maar ik begin te leren dat als je dingen loslaat, je lichaam een deel van de spanning kwijtraakt, je geest helderder wordt en je je lekkerder voelt. Krop het niet allemaal op, neem het niet allemaal op je.

Toen we erover begonnen te praten, moesten we beginnen met de aloude vraag: 'Waarom?'

'Waarom, Luis, waarom heb je dat gedaan?' Ik weet het nog steeds niet. Maar ik ben op de juiste weg om dat voor mezelf te begrijpen.



Naarmate de tijd verstreek, werd steeds duidelijker hoe absurd de schorsing van de FIFA was. We moesten alles zorgvuldig plannen, voor het geval de paparazzi, of zelfs maar een fan, een foto van me nam terwijl ik iets deed wat in de verste verte met voetbal te maken had. Ik moest zelfs rekening houden met wat er kon gebeuren wanneer er een foto van mij in een fitnessruimte naar buiten zou komen.

Het was ook een lastige operatie om mijn nieuwe contract bij Barcelona te tekenen zonder het naar buiten te brengen. De club had toestemming om me aan te trekken, maar het mocht nog niet bekend worden. Het moest allemaal zodanig uitgedokterd worden dat niemand ons zou zien, of erger nog, zou fotograferen. Er werd een plan met drie auto's bedacht, die vanuit drie verschillende uitgangen Nou Camp zouden verlaten, voor het geval de pers ergens lucht van zou hebben gekregen. Ik was er inmiddels aan gewend dat alles in het geniep moest. Op een dag wist ik in de kofferruimte van mijn schoonvaders auto uit diens

huis weg te komen om de paparazzi het nakijken te geven. Behalve alles wat ik niet kon doen vanwege de FIFA-schorsing, was er ook een heleboel wat ik niet kon doen omdat ik nu in de gaten werd gehouden bij alles wat ik deed.

De transfer naar Barcelona was iets heel anders dan de mogelijke overgang naar Arsenal een jaar eerder. Liverpool was geïnteresseerd omdat ze wisten dat Barcelona de vraagprijs voor me zou gaan betalen. En er is een groot verschil tussen een overgang van Liverpool naar Arsenal en een overgang van Liverpool naar Barcelona. Ik zal nooit in mijn leven spijt krijgen van mijn beslissing om nog een jaar in Liverpool te blijven. Het zou een enorme fout zijn geweest om het seizoen daarvoor weg te gaan. Als ik niet naar Steven Gerrard zou hebben geluisterd, zou ik die ernstige fout hebben gemaakt. We hadden het erover toen ik aan het einde van de zomer naar Melwood terugging om mijn spullen op te halen en hij tegen mij zei: 'Je hebt de juiste beslissing genomen, je hebt op het juiste moment gewacht.' Het riep herinneringen op aan de tijd dat het Arsenal-gedoe gaande was en hij in de fitnessruimte tegen me zei: 'Wacht nog even. Presteer dit seizoen goed, blijf nog één jaar bij Liverpool, en volgend seizoen zullen Bayern München, Real Madrid of Barcelona zich voor je melden en dan kun je heen waar je wilt, want je hebt de kwaliteiten om bij een van die clubs te spelen.'

Ik hou van het Engelse voetbal en ik zal het missen, maar als je droom binnen handbereik ligt moet je die kans wel grijpen. Niet dat er geen tranen vloeiden op de dag dat we ons huis in Liverpool verlieten. Er kwamen een heleboel herinneringen bij ons op. Mijn vrouw hilde. Mijn dochtertje zei: 'Ik mis ons huis in Liverpool, ik herinner me mijn verjaardag nog, ik weet nog dat al mijn speelgoed in mijn kamer stond.' Het was heel emotioneel.

Zoals te voorzien was, waren sommigen blij dat ik vertrok. Ik hoorde dat Richard Scudamore had gezegd dat ik het imago van

de Premier League had geschaad. Ik dacht dat de Premier League in mijn laatste seizoen juist zo spannend was geweest vanwege de prestaties van Liverpool, dus ik begrijp die opmerking niet helemaal. Misschien raakt het hem als de Engelse competitie topspelers kwijtraakt aan het buitenland.

Ik ben gaan houden van alle clubs waarvoor ik heb gespeeld, maar ik denk niet dat ik ooit een logokusser ben geweest die zegt dat hij altijd al droomde om voor al die clubs uit te komen. Heel veel spelers zeggen over heel veel clubs: 'Hier heb ik van gedroomd.' Maar met Barcelona was het moeilijk om dat gevoel niet te hebben. Op YouTube kun je een filmpje van me vinden waarin ik als jongen voor de Uruguayaanse tv word geïnterviewd en precies dát zeg: dat ik op een dag voor Barcelona wil spelen. En onlangs herinnerde een Uruguayaanse journalist me eraan dat ik, toen ik achttien jaar of zo was en bij Nacional speelde, naar de training kwam met een grijze Barcelona-rugzak met een Barça-badje erop.

Op bezoek bij Sofi's familie, die in Barcelona woont, hebben we samen heel wat wedstrijden gezien. Ik was erbij toen Barcelona met 5-0 van Real Madrid won, met Gerard Piqué die vijf vingers opstak. Ik zag Andrés Iniesta de enige goal scoren tijdens de derby tegen Espanyol. Ik zag Barça-Madrid, toen Fabio Cannavaro een doelpunt van Messi probeerde te voorkomen en hard tegen de paal terechtkwam. En ik zag Barcelona met 4-1 van Arsenal winnen, met vier doelpunten van Messi.

Ik bezocht wedstrijden, maar ik had nooit gedacht dat ik ooit voor hen zou spelen en tijdens de schorsing, zelfs toen ik met de ploeg mocht trainen, kon ik het nog altijd niet echt geloven. Toen ze me voorafgaand aan het seizoen presenteerden bij de wedstrijd om de Trofeu Joan Gamper, had ik het gevoel dat ik als gastspeler meedeed, of dat ik een prijsvraag gewonnen had. Sofi vroeg: 'Hoe was het? Hoe voelde je je?' En ik zei: 'Eigenlijk